

**LIETUVOS BANKAS
TEISĖS IR LICENCIJAVIMO DEPARTAMENTO
DIREKTORIUS**

**SPRENDIMAS
DĖL X. X. IR AAS „BTA BALTIC INSURANCE COMPANY“ GINČO NAGRINĖJIMO**

2025-10-22 Nr. 429-251
Vilnius

Lietuvos bankas gavo X. X. (toliau – pareiškėjas) kreipimąsi, kuriuo prašoma išnagrinėti tarp pareiškėjo ir AAS „BTA Baltic Insurance Company“, veikiančios Lietuvoje per įsteigtą filialą, (toliau – draudikas) kilusį ginčą.

N u s t a t y t a:

2025 m. gegužės 27 d. įvyko eismo įvykis, kurio metu buvo apgadintas pareiškėjo automobilis „Audi A3“, valst. Nr. (duomenys neskelbtini), (toliau – automobilis). Pareiškėjas 2025 m. gegužės 28 d. apie žalą informavo eismo įvykį sukėlusio asmens transporto priemonių valdytojo civilinę atsakomybę apdraudusį draudiką, šis transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo (toliau – TPVCPD) sutarties pagrindu užregistravo žalos bylą Nr. (duomenys neskelbtini).

Pareiškėjas draudiką informavo, kad automobilio remontą atliks savarankiškai. Atsižvelgdamas į tai, draudikas pateikė pareiškėjui informaciją, ką privalo pateikti pareiškėjas tam, kad būtų nustatytas žalos dydis.

2025 m. gegužės 29 d. draudiko atstovas, peržiūrėjęs pareiškėjo pateiktus dokumentus ir automobilio sugadinimų nuotraukas, susisiekę su pareiškėju telefonu ir paprašė papildomų sugadinimų nuotraukų.

Draudikas, gavęs papildomas nuotraukas, nusprendė, kad reikia nuodugnios automobilio apžiūros, ją atliko draudiko partnerė UAB „Smart Claims“.

Gavęs apžiūros medžiagą, draudikas nustatė žalos dydį – 2 681,85 Eur be PVM, apie tai 2025 m. birželio 5 d. informavo pareiškėją, tačiau pareiškėjas su draudiko apskaičiuotu nuostolio dydžiu nesutiko. Pareiškėjo teigimu, remonto metu gali paaiškėti papildomų automobilio sugadinimų, kurie negali būti įvertinti per pirminę apžiūrą.

Įvertinęs pareiškėjo pateiktus argumentus, draudikas sutiko su pareiškėjo prašymu leisti teikti papildomą medžiagą tebevykstant remontui, jeigu naujai nustatyti automobilio sugadinimai bus susiję su eismo įvykiu, nuostolio dydis bus perskaičiuotas.

2025 m. birželio 17 d. pareiškėjas draudikui pateikė Kilnojamojo turto – kelių transporto priemonės – vertinimo ataskaitą Nr. (duomenys neskelbtini) (toliau – Vertinimo ataskaita), joje nurodyta, kad apskaičiuotas nuostolis dėl automobilio apgadinimo (žalos dydis) – 4 003,65 Eur be PVM.

Įvertinęs Vertinimo ataskaitą, draudikas kreipėsi į tris remonto įmones, prašydamas pagal visą byloje surinktą medžiagą pateikti automobilio remonto darbų įkainių pasiūlymus. UAB „Autobroliai“ remonto darbų valandinis įkainis – 27 Eur, dažymo darbų įkainis – 27 Eur; UAB „Jiezo Juta“ remonto darbų valandinis įkainis – 27 Eur, dažymo darbų įkainis – 27 Eur; UAB „Autida“ remonto darbų valandinis įkainis – 23 Eur, dažymo darbų įkainis – 23 Eur. Taip pat naujos originalios dalių kainos buvo perskaičiuotos pagal interneto svetainės www.AVKparts.lt kainas.

Draudikas, atsižvelgdamas į surinktą informaciją, atkreipė dėmesį, kad pareiškėjo pasitelktas vertintojas transporto priemonės remonto išlaidas skaičiavo didesniais darbų valandiniais įkainiais, naujų originalių dalių kainos buvo nurodytos didesnės, nei galima įsigyti rinkoje. Vadovaudamasis surinkta informacija, draudikas sudarė naują remonto sąmatą naudodamasis atkūrimo išlaidų skaičiavimo kompiuteriniu moduliu „Audatex“. Perskaičiuotos žalos dydis – 2 480,92 Eur be PVM.

Draudikas, siekdamas geranoriškai išspręsti situaciją, priėmė sprendimą nemažinti draudimo išmokos, o palikti pradinę apskaičiuotą išmoką – 2 681,85 Eur be PVM.

2025 m. birželio 23 d. draudikas pareiškėjui išmokėjo minėtą draudimo išmoką.

Pareiškėjas nesutiko su draudiko išmokėta draudimo išmoka, todėl kreipėsi į draudiką ir prašė ją perskaičiuoti pagal pateiktą Vertinimo ataskaitą. Draudikas nurodė, jog priimtas sprendimas yra teisingas, todėl keičiamas nebus. Pareiškėjas nesutiko su tokiu draudiko priimtu sprendimu, todėl tarp šalių kilo ginčas.

Pareiškėjas kreipėsi į Lietuvos banką, prašydamas išnagrinėti kilusį ginčą. Pareiškėjas draudikui kėlė reikalavimą išmokėti visą Vertinimo ataskaitoje apskaičiuotą automobilio remonto kainą (4 003,65 Eur be PVM) atlyginančią išmoką.

Lietuvos banke buvo gautas draudiko atsiliepimas. Jame draudikas pakartojo atsakyme į pareiškėjo pretenziją išdėstytus argumentus ir aplinkybes, prašė pareiškėjo reikalavimą laikyti nepagrįstu. Draudiko teigimu, žala, padaryta asmens turtui, nesant įstatyme nustatytų išimčių, turi būti atlyginama laikantis visiško nuostolių atlyginimo principo, kurio esmė ta, kad žalos atlyginimu turi būti siekiama ją patyrusį asmenį grąžinti į iki pažeidimo buvusią padėtį.

Draudikas laikosi pozicijos, kad tuo atveju, kai transporto priemonė po eismo įvykio faktiškai nėra remontuojama autoservise (dėl to ginčo nėra), draudikas, remdamasis teisės aktų reikalavimais, žalos dydį iš esmės nustato teorinių skaičiavimų būdu, įvertindamas turto sugadinimo (sunaikinimo) laipsnį, keičiamų detalių kiekį bei reikalingų darbų mastą. Be to, draudiko teigimu, žalos dydis tokiais atvejais apskaičiuojamas nustatant būtinas turto remonto išlaidas (be PVM), kurių reikia atkurti sugadintą turtą ar jo detalių ir (ar) dalių rinkos vertę į buvusią iki eismo įvykio, pagal vidutinius darbų ir keičiamų detalių ir (ar) dalių įkainius, atitinkančius technologijos lygį, vadovaujantis rekomenduojamais laiko normatyvais.

Atsižvelgiant į visiško nuostolių atlyginimo principą ir vadovaujantis ekonomiškumo principu, draudiko apskaičiuotas žalos dydis, draudiko nuomone, yra pagrįstas objektyviais įrodymais, patvirtinančiais, kad yra faktinė galimybė už mažesnę nei Vertinimo ataskaitoje apskaičiuotą žalos dydį pareiškėjo automobilį atkurti į iki eismo įvykio buvusią padėtį. Draudikas nurodė, kad surinko pakankamai duomenų ir pagrįstai apskaičiavo draudimo išmoką, atlyginančią pareiškėjo dėl eismo įvykio patirtą žalą, todėl prašė pareiškėjo reikalavimą atmesti kaip nepagrįstą.

K o n s t a t u o j a m a :

Vadovaujantis Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimu Nr. 03-23 patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių (toliau - Ginčų nagrinėjimo taisyklės) 44 punktu, vartojimo ginčai Lietuvos banke nagrinėjami laikantis rungimosi, ginčų nagrinėjimo operatyvumo, koncentracijos, ekonomiškumo ir bendradarbiavimo principų. Vartotojas ir finansų rinkos dalyvis privalo įrodyti tas aplinkybes, kuriomis remiasi kaip savo reikalavimų arba atsikirtimų pagrindu, išskyrus atvejus, kai remiamasi aplinkybėmis, kurių nereikia įrodinėti. Nagrinėdamas ginčą Lietuvos bankas atlieka ginčo šalių pateiktų įrodymų vertinimą ir jo pagrindu priima sprendimą.

Įvertinus ginčo šalių pateiktus dokumentus ir paaiškinimus, darytina išvada, kad šalių nesutarimas kilo dėl automobilio remonto išlaidas atlyginančios draudimo išmokos dydžio.

Siekiant išspręsti tarp šalių kilusį ginčą, būtina įvertinti, ar draudikas tinkamai nustatė ir pagrindė draudimo išmokos, atlyginančios per eismo įvykį pareiškėjo automobiliui padarytų sugadinimų būtinąsias remonto išlaidas, dydį.

TPVCAPD reguliuojamas Lietuvos Respublikos transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo įstatymu (toliau – TPVCAPDĮ) ir jo įgyvendinamųjų teisės aktų nuostatomis.

Pagal TPVCAPDĮ 2 straipsnio 5 dalį, eismo įvykio žala laikoma per eismo įvykį padaryta žala nukentėjusio trečiojo asmens turtui, nukentėjusiam trečiajam asmeniui ir (ar) neturtinė žala arba žala, kuri atsirado vėliau kaip eismo įvykio padarinys, o pagal 2 straipsnio 23 dalį, žala nukentėjusio asmens turtui – nukentėjusio trečiojo asmens turtui padaryta žala, kurios dydis nustatomas įstatymų nustatyta tvarka.

TPVCAPDĮ 15 straipsnio 3 dalyje yra įtvirtinta žalos dydžio nustatymo taisyklė: turtui padarytos žalos dydį nustato atsakingas draudikas, o TPVCAPDĮ 17 straipsnyje nurodytais atvejais – Biuras, vadovaudamasis įgaliotų asmenų ir (ar) turto vertintojų ataskaitomis ir dokumentais, įrodančiais padarytos žalos aplinkybes, faktą ir dydį. Šią nuostatą atkartoja ir

Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2004 m. birželio 23 d. nutarimu Nr. 795 patvirtintų Eismo įvykio metu padarytos žalos administravimo ir draudimo išmokos mokėjimo taisyklių (toliau – Taisyklės) 13 punktas, kuriame, be kita ko, detalizuota, kad gali būti atsižvelgiama ir į įmonės, turinčios teisę remontuoti sugadintą turtą, pateiktus turto remonto išlaidų skaičiavimus ar remonto išlaidų pagrindimo dokumentus.

Taisyklių 6 punkte įtvirtinta, kad eismo įvykio metu padarytos žalos dydis ir nukentėjusiems tretiesiems asmenims mokėtinos draudimo išmokos dydis nustatomas, vadovaujantis Lietuvos Respublikos civiliniu kodeksu (toliau – Civilinis kodeksas), TPVCPDĮ, kitų teisės aktų nuostatomis ir atsižvelgiant į draudimo įmonės, apdraudusios atsakingo už padarytą žalą asmens civilinę atsakomybę, ar Biuro įgaliotų asmenų (paskirtų ekspertų) ataskaitas ar išvadas dėl žalos, nukentėjusio trečiojo asmens, apdraustojo pateiktus dokumentus dėl žalos, eismo įvykio aplinkybių ir eismo įvykio dalyvių atsakomybės, kitų šiose Taisyklėse nurodytų asmenų pateiktus dokumentus, leidžiančius nustatyti eismo įvykio aplinkybes ir padarytos žalos dydį.

Pagal Taisyklių 15 punktą, žalos dėl turto sugadinimo, kai jį remontuoti ekonomiškai tikslinga, atlyginimo dydis nustatomas pagal turėtas remonto išlaidas, būtinas atkurti sugadintą turtą ar jo detalių ir (ar) dalių rinkos vertę iki eismo įvykio. Jeigu nukentėjęs trečiasis asmuo turto neremontuoja, atlyginamos apskaičiuotos būtinos turto remonto išlaidos (be PVM) atkurti sugadintą turtą ar jo detalių ir (ar) dalių rinkos vertę iki eismo įvykio. Būtinas remonto išlaidas sudaro remonto darbų vertė, dažymo darbų vertė, keičiamų dalių vertė (nuvertinant dalis dėl nusidėvėjimo), dažymo medžiagų vertė ir papildomos išlaidos (transportavimo, saugojimo, techninės ekspertizės ir kitos išlaidos). Būtinos remonto išlaidos apskaičiuojamos pagal vidutinius darbų ir keičiamų detalių ir (ar) dalių įkainius, atitinkančius technologijos lygį, vadovaujantis rekomenduojamais laiko normatyvais. Taisyklių 15 punkte taip pat nustatyta, kad sugadintos detalės ir (ar) dalys gali būti remontuojamos, jeigu po remonto jos atitiks techninius aktyvios ir pasyvios saugos reikalavimus. Jeigu nukentėjęs trečiasis asmuo pasirenka kitą remonto būdą – detales ir (ar) dalis, kurios gali būti suremontuotos, pakeičia naujomis, atsakingas draudikas ar Biuras neatlygina visų tokio remonto išlaidų, o žala apskaičiuojama pagal būtinas remonto išlaidas.

TPVCPDĮ 19 straipsnio 6 dalyje nustatyta, jog atsakingas draudikas moka per eismo įvykį nukentėjusiam trečiajam asmeniui tik įrodymais pagrįstos per eismo įvykį padarytos žalos dydžio draudimo išmoką, neviršijančią šio įstatymo 11 straipsnyje nustatytų draudimo sumų, ir turi teisę atmesti nepagrįstus reikalavimus dėl žalos, padarytos per eismo įvykį, atlyginimo.

TPVCPD priklauso nuostolių draudimo rūšiai, todėl jo tikslas yra kompensuoti nukentėjusio trečiojo asmens patirtus realius nuostolius. Atsižvelgiant į TPVCPD sutarčių kompensacinę paskirtį ir nuostolių draudimo sutartyse įgyvendinamą Civilinio kodekso 6.251 straipsnyje įtvirtintą visiško nuostolių atlyginimo principą, žalos atlyginimu turi būti siekiama grąžinti ją patyrusį asmenį į iki pažeidimo buvusią padėtį.

Teisingas žalos atlyginimas reiškia tai, kad sprendžiant ginčą dėl žalos atlyginimo turi būti nustatytas tikrasis žalos dydis, nes, nustatius mažesnę už tikruosius nuostolius žalos dydį, lieka iš dalies neapgintos nukentėjusio asmens teisės. Kai nustatytas žalos dydis viršija tikruosius nuostolius, nukentėjęs asmuo nepagrįstai praturtėja skolininko sąskaita.¹ Nustatant nukentėjusio trečiojo asmens turtui padarytą žalą, turi būti atsižvelgiama į visas individualias aplinkybes ir vadovaujamas TPVCPD tikslu kompensuoti nukentėjusio trečiojo asmens patirtus realius nuostolius, nepažeidžiant šio asmens teisės į teisingą žalos atlyginimą bei nepatiriant papildomų išlaidų dėl nuo nukentėjusio trečiojo asmens nepriklausančių priežasčių.²

Nagrinėjamu atveju šalys iš esmės nesiginčija dėl įvykio pripažinimo draudžiamuoju, tačiau pareiškėjas nesutinka su draudiko apskaičiuotu draudimo išmokos, atlyginančios pareiškėjo automobilio remonto išlaidas, dydžiu.

Pažymėtina, kad, pagal kasacinio teismo praktiką, kai ginčas yra susijęs su atlygintinos žalos dydžiu ir nėra susijęs nei su atsisakymu mokėti draudimo išmoką, nei su draudimo išmokos sumažinimo atvejais, nagrinėjant ginčą taikytina bendroji įrodinėjimo naštos taisyklė – šalys turi

¹ Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2014 m. sausio 7 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-44/2015.

² Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2018 m. kovo 19 d. nutartis civilinėje byloje Nr. e3K-3-81-1075/2018.

įrodyti tas aplinkybes, kuriomis grindžia savo reikalavimus bei atsikirtimus, išskyrus atvejus, kai remiamasi aplinkybėmis, kurių nereikia įrodinėti³.

Vadovaujantis nurodyta kasacinio teismo praktika, taip pat Ginčų nagrinėjimo taisyklių 24 punktu, kuriame nustatyta, kad vartojimo ginčai nagrinėjami laikantis rungimosi principo, darytina išvada, kad pareiškėjas turi įrodyti, kad draudiko apskaičiuota išmoka automobiliui atkurti yra nepagrįsta, nepakankama tam, kad būtų atlyginti pareiškėjo patirti nuostoliai. Draudikas, atvirkiškai, turi pagrįsti, kad jo atlikti skaičiavimai, kuriais jis vadovavosi priimdamas sprendimą dėl draudimo išmokos, yra teisingi, o nustatytas galutinis atlygintinos žalos dydis atitinka visiško nuostolių atlyginimo principą.

Kaip matyti, mokėtinos draudimo išmokos dydį draudikas grindžia trijų draudiko apklaustų automobilių remonto įmonių valandinių remonto įkainių vidurkiu bei rinkoje esančių naujų originalių dalių kainomis. Pareiškėjas reikalauja draudimo išmoką skaičiuoti vadovaujantis Vertinimo ataskaitoje nurodyta nuostolio dėl automobilio apgadinimo suma.

Atsižvelgiant į pirmiau minėtas per eismo įvykį patirtos žalos nustatymą reglamentuojančias teisės aktų nuostatas, pažymėtina, kad turto vertinimo ataskaita, neginčijant joje nurodytų duomenų teisingumo, yra vienas iš, bet ne vienintelis, žalos dydį padedančių nustatyti įrodymų, todėl turėtų būti vertinama atsižvelgiant į visų turimų – taigi, tiek draudiko, tiek pareiškėjo pateiktų – įrodymų visumą. Konstatavus minėtą aplinkybę, kartu darytina išvada, kad turto vertinimo ataskaitos buvimas savaime nesuponuoja ir prielaidos, kad ji turi didesnę įrodomąją galią nei kiti įrodymai, ir savaime jų nepaneigia, nes, kaip jau minėta, turto vertinimo ataskaita yra viena iš įrodinėjimo priemonių, ji turi būti vertinama kartu su kitais įrodymais pagal bendrąsias įrodymų vertinimo taisykles.

Įvertinus draudiko paaiškinimus ir Vertinimo ataskaitoje pateiktą žalos skaičiavimą, darytina išvada, kad draudikas nurodo nesivadovausiantis Vertinimo ataskaita, nes joje apskaičiuotos žalos skirtumus iš esmės lėmė tai, kad nepriklausomas vertintojas automobilio remonto išlaidas skaičiavo, vadovaudamasis didesniais remonto darbų valandiniais įkainiais, nei gali pasiūlyti remontą faktiškai atliekančios įmonės, o išlaidas dėl sugadintų dalių skaičiavo, vadovaudamasis didesnėmis naujų originalių dalių kainomis, nei jas galima rasti parduodamas rinkoje.

Pareiškėjo pateiktoje Vertinimo ataskaitoje apskaičiuotos orientacinės remonto sąnaudos, įskaitant 37,89 proc. dalių nuvertėjimą – 4 003,65 Eur be PVM. Vertinimo ataskaitoje nustatyta, kad automobilio remonto darbų (įskaitant dažymo darbus) kaina – 1 272,26 Eur, keičiamų detalių vertė – 2 370,21 Eur. Taip pat Vertinimo ataskaitoje nurodyta, kad vadovautasi vidutiniais valandiniais įkainiais, mechaninių darbų įkainis – 37,49 Eur, dažymo darbų įkainis – 38,02 Eur.

Draudikas Lietuvos bankui pateikė trijų apklaustų remonto įmonių atsakymus, kokiais valandiniais įkainiais remiantis sudaryta automobilio remonto sąmata. UAB „Autobroliai“ remonto darbų valandinis įkainis – 27 Eur, dažymo darbų įkainis – 27 Eur; UAB „Jiezo Juta“ remonto darbų valandinis įkainis – 27 Eur, dažymo darbų įkainis – 27 Eur, UAB „Autida“ remonto darbų valandinis įkainis – 23 Eur, dažymo darbų įkainis – 23 Eur.

Iš pateiktų duomenų matyti, kad net ir didžiausias draudiko apklaustų remonto įmonių pasiūlytas remonto ir dažymo darbų valandinis įkainis (27 Eur) yra dešimčia eurų mažesnis, nei nurodyti Vertinimo ataskaitoje. Draudikas taip pat pateikė ir keistinių naujų originalių dalių rinkos kainų sąrašą, iš kurio matyti, kad keistinių dalių vertė už Vertinimo ataskaitoje nurodytą mažesnę beveik 600 Eur.

Pažymėtina, kad, remiantis minėtu galiojančiu teisiniu reguliavimu (Taisyklių 15 punktas), pareiškėjui nepateikus duomenų apie faktiškai patirtas remonto išlaidas, draudikas pagrįstai draudimo išmoką skaičiavo be PVM.

Įvertinus bendras apskaičiuotas automobilio remonto (detalių ir darbų) kainas, darytina išvada, kad realiai veikiančių trijų remonto įmonių atsakymuose nurodyti automobilio remonto darbų įkainiai yra mažesni, negu apskaičiuota vertintojo Vertinimo ataskaitoje. Be kita ko, Vertinimo ataskaitoje nurodyta keistinių dalių vertė yra daug didesnė nei rinkoje siūlomų naujų originalių dalių bendra kaina.

Draudikas, įvertinęs remonto įmonių pasiūlytus remonto valandinius įkainius, rinkoje siūlomas detalių kainas, naudodamasis atkūrimo išlaidų skaičiavimo kompiuteriniu moduliui „Audatex“ perskaičiavo žalos dydį. Pagal naują draudiko sudarytą automobilio remonto sąmatą,

³ Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2018 m. kovo 19 d. nutartis civilinėje byloje Nr. e3K-3-81-1075/2018 ir kt.

automobilio remonto kaina – 2 480,92 EUR be PVM.

Draudikas atkreipė dėmesį, kad, siekdamas geranoriškai išspręsti ginčą, priėmė sprendimą nemažinti draudimo išmokos pagal naują remonto sąmatą ir išmokėjo pareiškėjui 2 681,85 Eur be PVM draudimo išmoką, apskaičiuotą pagal pradinę remonto sąmatą.

Taigi, konstatuotina, kad draudimo išmokos skaičiavimas pagal trijų remonto įmonių remonto darbų įkainių pasiūlymus (trijų pasiūlytų remonto įkainių aritmetinį vidurkį) bei rinkoje esančių naujų originalių dalių kainas labiau atitiko Civilio kodekso 6.38 straipsnyje įtvirtintą prievolių vykdymo ekonomiškumo principą. Atsižvelgiant į minėtas aplinkybes, nėra pagrindo teigti, kad ši draudimo išmokos dalis šiuo atveju būtų nepakankama su įvykiu susijusiems nuostoliams atlyginti ir galėtų pažeisti pareiškėjo interesus.

Atkreiptinas dėmesys, kad draudikas nėra įpareigotas taikyti vienintelio žalos dydžio nustatymo būdo, tačiau kartu pažymėtina, kad teisingo žalos atlyginimo principas, kaip minėta, reiškia, kad draudimo išmokos turi užtekti dėl eismo įvykio atsiradusių automobilio ar kito turto apgadinimų remontui (pritaikius išskaitas dėl nusidėvėjimo ir kt.), tačiau draudimo išmoka negali būti didesnė nei išlaidos, objektyviai būtinos nukentėjusio asmens turtui suremontuoti. Kartu žalai apskaičiuoti taikytinas minėtas prievolių vykdymo ekonomiškumo principas.

Kaip minėta, Vertinimo ataskaita yra tik vienas iš galimų dokumentų, pagrindžiančių atlygintinos žalos dydį. Draudimo bendrovė, nustatydamą draudimo išmokos dydį, privalo vadovautis dokumentų visuma, šiuo atveju ir servisų pateiktais remonto sąnaudų skaičiavimais. Pareiškėjas nei Lietuvos bankui, nei draudikui nepateikė jokių duomenų ar paaiškinimų, jog nėra faktinės galimybės automobilio remonto atlikti už draudiko apskaičiuotą draudimo išmoką.

Remiantis pateiktais duomenimis, nėra pagrindo teigti, kad draudiko apskaičiuota draudimo išmoka yra per maža ir būtent pareiškėjo pasitelkto vertintojo, o ne draudiko nustatytos būtinos automobilio remonto išlaidos atitinka TPVCAPDĮ ir Taisyklėse nustatytas konkrečias žalos ir draudimo išmokos apskaičiavimo taisykles bei Civiliniame kodekse įtvirtintus prievolių vykdymo principus.

Atsižvelgiant į minėtas aplinkybes, darytina išvada, kad nei Vertinimo ataskaita, nei kitais objektyviais duomenimis nebuvo įrodyta, jog galutinė žalos dydžio nustatymo prerogatyvą turinčio draudiko nustatyta draudimo išmoka (2 681,85 Eur be PVM), apskaičiuota pagal trijų servisų remonto darbų įkainių aritmetinį vidurkį bei rinkoje siūlomų naujų originalių dalių kainas, būtų nepakankama automobiliui atkurti į iki įvykio buvusią padėtį ar kitaip pažeistų tinkamo žalos dydžio nustatymo taisykles bei pareiškėjo interesus. Dėl minėtų aplinkybių nėra pagrindo pareiškėjo reikalavimą draudimo išmoką apskaičiuoti pagal Vertinimo ataskaitos duomenis pripažinti pagrįstu ir tenkintinu.

Konstatuotų aplinkybių kontekste svarbu ir tai, kad nesivadovavimas nepriklausomo turto vertintojo sudaryta Vertinimo ataskaita šiuo atveju nereiškia, jog draudikas, pareiškėjui pateikęs įrodymus, patvirtinančius, kad už apskaičiuotą draudimo išmoką faktiškai nebuvo galima atkurti jam priklausančios transporto priemonės į iki įvykio buvusią būklę, neturėtų spręsti dėl papildomos draudimo išmokos mokėjimo.

Remdamasis tuo, kas išdėstyta, ir vadovaudamasis Vartotojų teisių apsaugos įstatymo 27 straipsnio 1 dalies 3 punktu, Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimo Nr. 03-23 „Dėl Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių patvirtinimo“ 2 punktu ir šiuo nutarimu patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 59.3 papunkčiu, n u s p r e n d ž i u:

Atmesti pareiškėjo X. X. reikalavimus.

Lietuvos banko sprendimas dėl ginčo esmės yra rekomendacinio pobūdžio ir teismui neskundžiamas. Vartotojui ir finansų rinkos dalyviui išlieka teisė dėl tapataus ginčo dalyko kreiptis į teismą įstatymų nustatyta tvarka. Kreipimasis į teismą po Lietuvos banko sprendimo dėl ginčo esmės priėmimo nelaikomas šio sprendimo apskundimu. Ginčo šalys turi pareigą pranešti Lietuvos bankui, jeigu viena iš ginčo šalių pareiškia ieškinį bendrosios kompetencijos teismui prašydama nagrinėti tapatų ginčą iš esmės.